

Dispozitat e Xhihadi dhe Llojet e tij

Jusuf el-Ujeiri
-Allahu e mëshiroftë-

Ua mundësoi shkarkimin e
këtij libri:

www.Forum-Islamik.com

F&I Media
(Forum islamik Media)

WWW.FORUMISLAMIK.COM

Dispozitat e Xhihadi dhe Llojet e tij حكم الجهاد

وانواعه

Përktheu:

F&I Media (Forum Islamik Media)

تأليف

الشيخ المجاهد / يوسف بن صالح العييري
رحمه الله

Autor:

Shejhu Muxhahid: Jusuf el-Ujejri (Allahu e meshiroftë)

Me emrin e All-llahut Mëshiruesit Mëshirëbërësit

Parathënie

Falënderimi i takon All-llahut mbikëqyrësit të të devotshmëve. Shpërblimi qoftë mbi ata që kanë frikën e Tij në çdo gjendje, e s'kanë armiqësi përveç ndaj zullumqarëve, dëshmoj se s'ka Zot tjetër veç All-llahut, të vetmit duke mos i shoqëruar asgjë, Zotit të të parëve dhe të mbrumëve, dhe dëshmoj se Muhamedi është robi dhe i dërguari i tij, imami i muxhahidave dhe komandanti i poseduesve të gur el Muhaxhiliijn (shenjë dalluese për pasuesit e sunnetit). Salatet e salawatet qofshin mbi të dhe mbi familjen e tij të pastër. All-llahu qoftë i kënaqur ndaj As'habëve (shokëve) të tij të cilët luftuan në rrugën e All-llahut dhe në ngritjen e fjalës së Tij dhanë shpirtrat dhe çdo pasuri, deri sa u erdhi vdekja.

Me të vërtetë vitet janë koha në të cilën garojnë garuesit. Në të fitojnë robërit e mirë të All-llahut dhe me meritë luftëtarët arritën fitoren në rrugën e All-llahut (Muxhahidat), të cilët iu përmbajtën me sinqeritet fesë së tyre dhe bënë natën ditë si dhe u etshuan ditën derisa fituan për të qenë të afërtit e Zotit të botëve.

Lloji më i mirë i adhurimit pas besimit është xhihadi në rrugën e All-llahut për ta ngritur fjalën e Tij subhanehu ue teala, ngase të gjitha adhurimet janë të kufizuara dhe të përqendruara te ky lloj dhe sikur të mos kishte qenë ky lloj, do të kishin humbur, ose do të ishte prishur toka dhe rendi i njeriut.

Prej këtu erdhi urtësia e All-llahut subhanehu ue teala në gjykimin e Tij dhe mëshira e Tij ndaj krijesave dhe drejtësia në caktimin e Tij, kur në librin e qartë të Tij besimtarëve u obligoi luftimin: **“Juve ju është bërë obligim lufta, ndonëse ju e urreni atë. Por mund që ju ta urreni një gjë, e ajo është shumë e dobishme për ju dhe mund që ju ta doni një gjë, e ajo është dëm për ju. All-llahu e di (fundin e çdo gjëje) e ju nuk dini”** - 2.216.

Pastaj thirri dhe kërkoi për të largimin e urrejtjes nga shpirti i evliave të Tij, si dhe i thirri me cilësitë më të dashura tek Ai: **“O ju të cilët keni besuar, a t’ju tregoj për një tregti të bujshme që ju shpëton prej një dënimi të dhembshëm: t’i besoni All-llahut dhe të dërguarit të Tij, të luftoni në rrugën e All-llahut me pasurinë tuaj dhe veten tuaj, e kjo është shumë më e dobishme për ju, nëse jeni që e dini. Ai (All-llahu) ua falë mëkatet tuaja, ju shpie në xhennete nëpër të cilat rrjedhin lumenj dhe në pallate të bukura në xhennetet e amshueshme, e këto janë ai suktesi më i madh”** - 61.10-12

E kur dëgjuan tregtarët e ahiretit këtë thirrje nga Krijuesi, u çuan duke vrapuar te Ai pa u vonuar. Kush prej tyre shpejtoi në

marrjen e çmimeve, e kush prej tyre ngadalësoi, e jo duke dyshuar për këtë çështje, derisa erdhi thirrësi i së vërtetës duke i thirrur për t'i prezantuar në dorëzimin e çmimeve të cilat s'ishin të tyre. E prej ahmakllëkut është të bëhesh koprrac për të mos e dorëzuar diçka që s'është e jotja dhe filloi t'i rikujtojë për atë që ka kaluar prej nga kanë besuar në kontratat e shitjes me Krijuesin e tyre, **“All-llahu bleu prej besimtarëve shpirtrat dhe pasurinë e tyre me xhennet. Luftojnë në rrugën e All-llahut, mbysin dhe mbyten. (All-llahu dha) Premtim të cilin e vërtetoi në Tevrat, Inxhill e Kur'an. E kush është zbatues më i sigurt i premtimit të vet se All-llahu? Pra, gëzojuni tregtisë që bëtë me Të. Ky është sukcesi i madh”** - 9.111.

E nga këtu kuptuan se shpirti s'është i tyre dhe se e kanë shitur, e shpejtuan në dorëzimin e tij ndaj Zotërisë së tij, që t'u kthehet atyre në mënyrën më të mirë kur kanë më së shumti nevojë për të. Nga kjo kohë janë përvjelur muxhahidat në krahë e këmbë për vërtetësinë, u zgjuan në adhurimin e xhihadit dhe u bënë adhuruesit më të mirë në dynja dhe ahiret.

Në librin të cilin e keni në duart tuaja, keni mundësinë të lexoni dispozitat e sheriatit islam ashtu siç janë transmetuar prej nga koha e të dërguarit alejhi selam.

Në kohën të cilën jetojmë na kanë mbuluar dijetarët e sulltanëve të cilët kanë ndryshuar edhe dispozitat e fesë vetëm për t'i kënaqur prijësit e tyre dhe për t'i arritur postet e tyre. Por

rregulli i All-llahut do të vazhdojë në çdo kohë ngase i dërguari alejhi selam ka thënë: “do të mbetet një grup prej umetit tim duke luftuar në rrugë të All-llahut, nuk i pengon kush e nënçmon deri sa të vijë urdhëri i All-llahut, e ky grup janë ulematë e xhihadi të cilët nuk kanë frikë askënd përveç All-llahut në rrugën e Tij subhanehu ue teala.”.

Llojet e xhihadit

Llojet e xhihadit janë dy:

1. Xhihad Taleb dhe 2. Ibtida (kërkues dhe fillestar)

1. Xhihadi Taleb

Ky lloj xhihadi është kur kërkon (sulmon) armikun në vendin e tij, e thërret në islam dhe e lufton atë nëse nuk pranon nënshtrimin ndaj ligjit islam.

Dispozita e këtij lloji është obligim (farz) për të gjithë muslimanët.

Për këtë argumenton fjala e All-llahut subhanehu ue teala: **“E kur të kalojnë muajt e shenjtë, luftoni idhujtarët kudo që t’i gjeni, robëroni dhe ngujoni ata, e vinju pritë në çdo shteg. Në qoftë se pendohen, e falin namazin dhe e japin zeqatin, atëherë lëshojuni rrugën, se vërtetë All-llahu falë dhe është mëshirues - (tewbe.5)**

“Luftoni të gjithë idhujtarët pa dallim, siç ju luftojnë ata juve pa dallim, e dinë se All-llahu është me ata që ruhen (të këqiave)” - (tewbe.36).

Po ashtu është edhe një tjetër fjalë e All-llahut subhanehu ue teala: **“Dilni me lehtësi ose vështirësi, dhe luftoni me pasurinë tuaj dhe me veten tuaj në rrugën e All-llahut; kjo është për ju më e dobishmja, nëse e dini” - (tewbe.41)** dhe të tjera ajete.

Për këtë argumenton fjala e të dërguarit Muhamedit alejhi selam:

“Jam urdhëruar që t’i luftoj njerëzit deri sa të dëshmojnë se s’ka zot tjetër veç All-llahut dhe se Muhamedi është i dërguari i tij, të falin namazin, të japin zeqatin, e nëse e bëjnë e kanë mbrojtur nga unë gjakun e tyre dhe pasuritë e tyre me të drejtën e islamit dhe llogaria e tyre është te All-llahu”.

Një tjetër fjalë e resulullahut thotë: “Lufto me emër të All-llahut, vritni atë që ka mohuar All-llahun, luftoni dhe mos bëni mashtrime. Mos tradhtoni, mos masakroni dhe mos e vrisni të porsalindurin (fëmion). E nëse e takon armikun tënd prej mushrikëve thirrni në tri gjëra apo cilësi, e nëse e pranojnë ndonjërin prej tyre, prano prej tyre dhe mjafto nga ata. Pastaj thirri në islam dhe nëse të përgjigjen në këtë, ata kanë sikur që kanë muhaxhirët nga të mira dhe të këqijat. E nëse nuk përgjigjen dhe thonë që të rikthehen (jetehawelu) lajmëroi se ata janë sikur Eërabët e muslimanëve, u ecin atyre dispozitat sikur që ecin ndaj muslimanëve dhe nuk kanë ata prej plaçkës së luftës asgjë përveç nëse luftojnë me muslimanët. E nëse ata kundërshtojnë pyeti ata për xhizje (porez) e nëse të përgjigjen prano prej tyre dhe mjafto nga luftimi i tyre, e nëse ata kundërshtojnë mbështetu All-llahut dhe luftoi (vriti)” - transmeton Buhariu.

I dërguari i All-llahut po ashtu ka thënë: “Kush vdes dhe nuk lufton apo nuk e lëvizë veten e tij për luftim, vdes me një cilësi të nifakut (hipokrizisë)”, - transmeton Muslimi.

Të gjitha këto argumente si dhe shumë të tjera në Kur’an dhe Sunet, i obligojnë muslimanët për luftim ndaj qafirëve duke

filluar me ibtida.

Të gjithë ulematë kanë ixhamë për xhihadin e qafirëve dhe kërkimin e tyre në vendet e trojet e tyre, thirrja e tyre në islam dhe luftimi i tyre nëse nuk pranojnë apo pranojnë xhizjen (porezin). Obligim i qartë jo i distancuar (mensukh)!

Transmetohet nga Ibn Omeri dhe Abdullah ibn el-Hasen dhe Theurij se xhihadi fillestar (ibtida) qafirëve është nafile. Duan të thonë se nuk është obligim për të gjithë muslimanët (farz ajn), por është farz kifai (vetëm sa ka nevojë). Por është e pëlqyer (mustehab) që muslimani të luftojë tetevuan (nafile) nëse çohen të tjerët me farzin dhe nuk lejohet bartja e fjalës tyre në diçka tjetër veç kësaj.

Shpjeguesi i Fet'h, el-Kadijr pas pranimit të tij për obligimin e xhihadit me argumente thotë: “e me këtë anulohen çka ka ardhur nga theuri dhe të tjerët, se ai (xhihadi) nuk është farz dhe duhet të bartet nëse vërtetohet se ai s’është farz ajn” - (sherh fet’h el-kadijr 5.437).

El-Xhesas ka thënë: “medh-hebi i ibn Omerit në xhihad se është farz kifaje dhe se transmetimi që është bërë nga ai për anulimin e obligimit të xhihadit është nga kuptimi se ai nuk është farz ajn në çdo gjendje dhe çdo kohë” - (Tefsir el-Xhesas 3.116).

Në fjalimin e tyre Ibn Kudame dhe ibn Kajimi nuk kanë përmendur për dispozitën e xhihadit veçse obligimit të tij. Ata

nuk bënë dyshim aspak në atë që është transmetuar nga ibn Omeri dhe Theuri, që argumenton se ajo që ju është ngjitur atyre s'është e vërtetë te ata. Ose këta s'i kanë kuptuar ata veç në farz kifaje (shiko el-Mugni 8.346, dhe Zade l-Mead 3.71.).

Ibn Atije (All-llahu e mëshiroftë) ka sjellur në tefsirin e tij El-ixhmaë për farzin e xhihadi fillestar dhe kërkues ku ka thënë: “ka vazhduar ixhmaja se xhihadi në umetin e Muhamedit alejhi selam është farz kifaje. E nëse ngrihen me të kush ngritet prej muslimanëve bjen për të tjerët përveç nëse zbret armiku në vendin e islamit atëherë bëhet farz ajn”. El-Mehdevij dhe të tjerët nga Theurij kanë thënë se xhihadi është nafile, e kjo fjali te unë është një pyetje e pyetësit veçse është drejtuar me xhihad dhe i është thënë, kjo është nafile - Tefsir Ibn Atije 2.43.

Thash, ky drejtim nga ibn Atije është shumë i mirë ngase nuk i takon atij që i din gjerat elementare në islam të dyshojë për obligimin e xhihadi, e lëre më të dyshojnë ulematë e parë të lartë. E ajo që ka ardhur nuk ikë nga tri çështje:

1. Ose nuk arrin zinxhiri te ata (All-llahu i mëshiroftë).
Shumë prej thënieve janë të pabaza dhe shpifjet i kanë bërë ata që s'kanë moral ndaj të dërguarit alejhi selam, e jo ulematë.
2. Ose kjo çështje ka dalur nga ata në mënyrë personale të ndonjë njeriu që i ka pyetur dhe e kanë përmbushur të tjerët obligimin e xhihadi. E kanë lajmëruar për atë se

është nafile dhe ka menduar dëgjuesi se ky është medh-hebi i muftisë në xhihad përgjithësisht.

3. Ose ata kanë thënë s'është farz dhe kanë pasur qëllim farzin ajn për të gjithë, por është kifaje dhe nuk lejohet që të mendohet ndryshe assesi.

Hasen el-Bena (All-llahu e mëshiroftë) pasi që i ka shikuar fjalët e fukahave të islamit për obligimin e xhihadit thotë: “ja pra, ti po i sheh të gjithë këta që janë mbledhur (ixhmanë), të gjithë të diturit, muxhtehidat dhe mukalidat, të parët dhe të vonshmit, se xhihadi është farz kifaje ndaj umetit musliman për shpërndarjen e davetit (thirrjes në islam)” - el-Xhihad lil-Bena f/84.

E kjo që përmenda se xhihadi fillestar dhe kërkues farz kifaje, mëkati bjen për të tjerët nëse ngrihen disa (aq sa mjaftojnë) dhe ky është medh-hebi i xhumhurit (shumicës). Kanë shkruar disa prej selefëve (All-llahu qoftë i kënaqur me ta) se xhihadi fillestar dhe kërkues është farz ajn njësoj sikur xhihadi mbrojtës dhe kjo fjalë transmetohet prej disa sahabëve dhe Saijd ibn el-Musejeb (Allahu i mëshiroftë).

Ibn el-Haxheri thotë: “e kanë kuptuar disa sahabë nga urdhërimi i All-llahut ku thotë subhanehu ue teala: **“Dilni me lehtësi ose vështirësi”** se është i përgjithshëm dhe nuk zmbrapseshin nga luftërat derisa vdiqën, prej tyre Ebu Ejub el-Ensarij, el-Mikdad ibn el-Esved dhe të tjerët” (Allahu qoftë i kënaqur me ata) - Fet’h el-bari6.28.

Në komentimin e fjalës **“Dilni me lehtësi ose vështirësi”**, ibn Kethijri ka thënë Ali ibn Zejd nga Enes nga Ebu Talha (të moshuar apo të rinj, nuk ka dëgjuar arsyetimin e askujt) pastaj ka dalur deri në Sham deri sa është vrarë.

Në një transmetim ka lexuar Ebu Talha Suren tewbe dhe ka ardhur te ky ajet (**“Dilni me lehtësi ose vështirësi”**) dhe ka thënë e shoh Zotin tonë duke na thirrur të moshuar e të rinj, më përgatitni o bij. I thanë bijtë e tij: All-llahu të mëshiroftë, ke luftuar me të dërguarin alejhi selam derisa vdiq, poashtu me Ebu Bekrin e Omerin derisa vdiqën, ne do të luftojmë edhe për ty. I kundërshtoi, hipi mbi detin dhe vdiq. Nuk kanë gjetur ndonjë gadishull për ta varrosur aty, veç pas nëntë ditëve dhe nuk ndryshoi (d.m.th xhenazja e tij), pastaj e varrosën aty - Tefsir ibn Kethijr 4.97.

E vërteton këtë transmetim nga Ebu Talha (All-llahu e mëshiroftë) ajo që ka përmendur ibn Haxheri në el-Isabe ku tha: “ka thënë Thabit nga Enesi ka vdekur Ebu Talha duke luftuar në det. Nuk kanë gjetur gadishull për ta varrosur në të veç pas shtatë ditëve dhe nuk ka ndryshuar”, e ka nxjerrë el-Fesewij në Librin Tariikh dhe Ebu Jaëla dhe zinxhiri është i vërtetë - el-Isabe 1.567.

Ibn Haxheri thotë: “me të vërtetë se (xhins) xhihadi i qafirëve është obligim ndaj çdo muslimani, ose me dorën e tij, ose me gjuhën e tij, ose me pasurinë e tij, ose me zemrën e tij” - Fet’h elbarij 6.28.

Thotë ibn el-Kajimi: pastaj ua bëri obligim atyre luftimin e mushirikëve përgjithësisht sepse ishte e ndaluar, pastaj i lejuar me të. Pastaj i urdhëruar për ata që ia fillojnë ndaj tyre luftimit, pastaj i urdhëruar për gjithë mushirkët, ose obligim (farz) ajn sikur njëra prej thënieve apo farz kifaje siç është e njohur. Pra rezulton mënyra e xhihadi farz ajn me zemër, me gjuhë, me pasuri ose me dorë (trup). Duhet që çdo besimtar të luftojë (bëjë xhihad) me njërin prej këtyre llojeve. Derisa xhihadi me trup është farz kifaje, për xhihadin me pasuri ka dy mendime në obligimin e tij. Më i vërteti është obligimi i tij, ngase urdhri për të dhe për atë me trup në Kur'an janë të barabartë, sikur që tha subhanehu ue teala: **“Dilni me lehtësi ose vështirësi, dhe luftoni me pasurinë tuaj dhe me veten tuaj në rrugën e All-llahut; kjo është për ju më e dobishmja, nëse e dini”**. E ka kushtëzuar shpëtimin prej zjarrit me të, faljen e mëkateve dhe hyrjen në xhenet për të cilën subhanehu ue teala thotë: **“O ju që keni besuar, a t’ju tregoj për të tregti të bujshme që ju shpëton prej një dënimi të dhembshëm. T’i besoni All-llahut dhe të dërguarit të Tij, të luftoni në rrugën e All-llahut me pasurinë tuaj dhe veten tuaj, e kjo është shumë më e dobishme për ju, nëse jeni që e dini. Ai (All-llahu) ju falë mëkatet tuaja, ju shpie në Xhenete nëpër të cilat rrjedhin dhe në pallate të bukura në Xhenetet e amshueshme, e këto janë ai suksesi më i madh”** - Saf-10-12. (Zad el-Mead).

Kurtubiu (All-llahu e mëshiroftë) ka përmendur shumë

transmetime nga sahabet dhe tabiinët që argumentojnë se nuk shohim arsyetim për muslimanin në lënien e luftës nëse ka mundësi për të. Thotë: e ka sjellur (esnede) Taberiu nga ata që kanë parë el-Mikdad ibn el-Esved në Hims në tabutin e një sarafi dhe kishte dalur nga tabuti nga madhësia e tij, e ai u përgatiste ende për luftë. I është thënë atij: All-llahu të ka arsyetuar, e ai u përgjigj: na erdhi neve surja el-Buuth (**“Dilni me lehtësi ose vështirësi”**).

Zuhrij ka thënë: ka dalur Saijd ibn el-Musejib në luftë dhe pasi që kishte humbur njërin sy i është thënë atij: ti je i sëmurë, e ai u përgjigj duke thënë se All-llahu ka urdhëruar të dalim me lehtësi ose vështirësi; e nëse s’ mundem të luftoj ju shtohet juve e zeza, prandaj po ua ruaj teshat - Tefsijr el-Kurtubij 8/151.

Këto citate nga sahabët dhe tabiinënet tregojnë medh-hebin e tyre për xhihad dhe se e shohin xhihadin fillestar dhe kërkues farz për atë që ka mundësi.

All-llahu e din më të saktën, e atë që unë e shoh të saktë është medh-hebi i xhumhurit (shumicës), që për dispozitën e xhihadit fillestar dhe kërkues farz kifaje thonë: nëse ngriten një grup i muslimanëve që mjaftojnë për shpërndarjen e fesë islame dhe davetin në të, nuk ka nevojë që të dalin gjithë muslimanët. E kjo është sipas argumenteve vijuese:

1. Thënia e All-llahut subhanehu ue teala: **“Nuk është e nevojshme të dalin në luftë të gjithë besimtarët. E përse nga çdo grumbull i tyre të mos shkojë një grup**

për t'u aftësuar në diturinë fetare, për ta mësuar popullin e vet kur të kthehen te ata, në mënyrë që ata ta kuptojnë (e të ruhen)” - Tewbe,122.

Në komentimin e këtij ajeti Kurtubiu ka thënë: “shihet këtu se nuk është për gjithë në përgjithësi dhe se është farz kifaje sikur që kaloi. Nëse ngriten të gjithë do të humbin pas tyre edhe ata që mbesin prej familjeve. Pra le të dalë një grup prej tyre në xhihad dhe të mbetet një grup tjetër që të mësojnë dispozitat e fesë dhe t'i ruajnë gratë. E kur të kthehen luftëtarët, ata ua mësojnë atë që ka mbetur dhe ndodhitë e reja te i dërguari alejhi selam” - Tefsir el-Kurtubij 8/293.

2. Thënia e All-llahut subhanehu ue teala: **“Nuk janë të barabartë prej besimtarëve ata që ndejtën (nuk luftuan) dhe ata që me pasurinë dhe me jetën e tyre luftuan në rrugën e All-llahut, me përjashtim të atyre që ishin të penguar pa vullnetin e tyre. Ata që luftuan me pasurinë dhe jetën e tyre, All-llahu i gradoi në një shkallë më të lartë mbi ata që ndejtën (me arsye). Por të gjithëve All-llahu u premtoi shpërblim, ndërsa ata që ndejtën (pa arsye), All-llahu gradoi luftëtarët me një shpërblim të madh” - Nisa,95.**

Ibn Kudame duke argumentuar medh-hebin e xhumhurit thotë: për ne ajeti **“Nuk janë të barabartë prej besimtarëve ata që ndejtën (nuk luftuan)”** argumenton se ata që ndejtën (nuk luftuan me arsye) nuk janë mëkatarë me xhihadin e të

tjerëve.

All-llahu teala thotë: **“Nuk është e nevojshme të dalin në luftë të gjithë besimtarët”** dhe se i dërguari alejhi selam i dërgonte disa seraja (çeta) dhe nuk shkonte ai me sahabët e tjerë.

El-Kesani thotë: All-llahu subhanehu ue teala u ka premtuar të mira muxhahidave dhe atyre që kanë mbetur në vend. E sikur të ishte xhihadi farz ajn në të gjitha mënyrat, nuk do t’u kishte premtuar All-llahu të mira atyre që nuk luftuan, ngase të ndejturit do të ishte e ndaluar (haram).

3. Ebi Seijid el-Khudrij (Allahu qoftë i kënaqur me të) thotë se pejgamberi alejhi selam ka dërguar deri tek beni Lihjan (familja Lihjan). “Prej dy burrave (aq sa ishin) le të dalë prej tyre njëri burrë. E atyre që mbetën u tha: cili prej jush kujdeset për familjen dhe pasurinë e atij që del në luftë, do ta ketë gjysmën e shpërblimit (sevapit) të atij që del në luftë”, transmeton Muslimi.

Dijetari tjetër Zejd ibn Khalid (Allahu qoftë i kënaqur me të) thotë se i dërguari alejhi selam ka thënë: “kush e përgatit një luftëtar në rrugën e tij veçse ka luftuar dhe kush e mbikëqyrë mirë familjen e atij që del në luftë veç se ka luftuar”, transmeton Buhariu.

3. Alejhi selam dilte në luftë disa herë e jo ndonjëherë, i urdhëronte të tjerët për ndonjë gazve apo seriye dhe nuk i nxirrte gjithë sahabët por disa prej tyre, e kjo gjë është qartë e

plotësuar, ashtu si në gazvet el-Muëte dhe të tjerat. Es-Serkhesij thotë: lloji i tij farz kifaje nëse ngriten disa bjen për tjerët për arritjen e qëllimit dhe ai është thyerja e arritjes (inatit) së mushirëve, si dhe ngritje e fesë. Sikur të ishte bërë farz në të gjitha kohërat për çdonjërin, rezultati do të kthehej me negacione. E qëllimi është që të sigurohen muslimanët dhe të mundësohet në ngritjen e çështjeve të muslimanëve, të fesë dhe dunjasë së tyre. E nëse angazhohen të gjithë me xhihad nuk do të angazhohen për kryerjen e obligimeve të dunjasë - el-Mebsut lilSerkhesij 3/10.

E nëse vendoset te ne se luftimi i qafirëve ne vendin e tyre, thirrja e tyre në islam dhe luftimi i tyre nëse nuk pranojnë atë apo nuk pranojnë xhizjen farz për muslimanët.

Cfarë ua ndalon muslimanëve këtë farz?

A obligohen muslimanët në luftimin e qafirëve në çdo muaj e çdo vit?

Ulematë kanë diskutuar dhe kanë dy mendime për këtë:

1. Xhumhuri është i mendimit se një gazve (luftë) në vit mjafton, e të tjerat janë nafile (tetevuë). Argumenti i tyre për këtë është se xhizja obligohet në vend të xhihadit dhe se nuk kërkohet më shumë se një herë në vit. Në vend të saj edhe lufta gjithashtu, e për këtë (itifakan) janë pajtuar të gjithë.

El-Kurtudij ka thënë: një tjetër lloj xhihadi është obligim

gjithashtu edhe për imamin (kryetarin). Dërgimi në luftë çdo vit i një grupi te armiku, del edhe vet (personalisht) me ata, apo e dërgon atë që ka besim në të për t'i thirrur në islam, i urdhëron e u mjafton pengën atyre dhe ua ngrit fenë e All-llahut atyre derisa ta pranojnë islamin ose të paguajnë xhizjen me dorën e tyre.

Prej xhihadi ka që është edhe nafile. Kjo është dërgimi i imanit (kryetarit) grup pas grupi dhe dërgimi i tyre në kohëra që i gjen të pa përgatitur, apo kur të mundësohet sulmi dhe gjuajtja e tyre me luftim në vend të frikës dhe nxjerrja e fuqisë kundër tyre - el-Kurtubij 8/128.

2. Obligohet luftimi i qafirëve në vendin e tyre nëse jepet mundësia për të pa e caktuar numrin e luftimeve. Ibn Haxheri në el-Fet'h ka thënë se ky mendim është i fortë - el-Fet'h 6/28.

El-Kurtubij ka thënë: të vështirësuarit për në xhihad duke treguar mospëlqimin e tij për të është haram (i ndaluar) - el-Kurtubij 8/141.

Xhumhuri (shumica) kanë thënë se ky mendim është më i fortë dhe i cili të pastron. All-llahu e din më mirë saktësinë e kjo sipas kësaj që vijon:

1. Citatet urdhëruese për xhihad nuk e caktojnë numrin, e caktimi i numrit është tepricë për citatet. Ndërsa thënia se xhizja nuk obligohet vetëm një herë në vit në vend të luftimit nuk është e qartë, ngase xhizja është dispozitë e sheriatit që ka urtësi të madhe. Prej saj tregohet nënçmimi i qafirëve dhe ngritja e

muslimanëve. Dhënia e mundësisë qafirëve për t'u përzier me muslimanët nën dispozitat e tyre, e kur t'i shohin ligjet e drejta të islamit, e pranojnë fenë ata që ka mirësi në ta. Xhizja nuk është në vend të xhihadi në përgjithësi, ngase muslimanët mund të bëjnë marrëveshje me qafirët për një kohë të caktuar dhe nuk i luftojnë në kohën e marrëveshjes. Por nuk është marrëveshja në vend të xhihadi (luftimit).

2. Luftimi i qafirëve në trojet e tyre sa herë që mundësohet kjo është ajo që meriton xhihadi. Ngase prej qëllimeve më të larta që ka xhihadi janë: heqja e parregullsive në tokë e zgjatja ngritjes së islamit në gjithë tokën dhe nuk bie obligimi i xhihadi për muslimanët veç pas arritjes së qëllimit më të lartë. E ajo është çlirimi (pushtimi) i tokës në përgjithësi derisa të mos mbetet asnjë pëllëmbë e mos të jetë nën ligjin e islamit. Pasi që ta kenë arritur qëllimin e xhihadi, atëherë bie për ata obligimi për xhihad, jo se qëllimi është arritur por ngase ata kanë dhënë çfarë kanë mundur për të, e All-llahu nuk ngarkon askënd përtej mundësive të veta. All-llahu subhanehu ue teala thotë: **“Keni frikë All-llahun sa keni mundësi”**. Për këtë arsye ibn Hxheri ka thënë për këtë mendim: kam qëllim mendimin që obligon xhihadin sa herë që të ketë mundësi, pa i numëruar, se është i fortë siç kaloi. Duke shtuar edhe fjalën (mendimin) luftimi një herë në vit e përmbush obligimin, ndoshta ka dalur nga ndonjë mbikëqyrës i muslimanëve prej të cilit s'ka pasur sinqeritet të lartë për përhapjen (shpërndarjen) e islamit nga lehtësimi i tyre

në çështjet e xhihadit. Luftim një herë vit nuk numërohet i mjaftueshëm për përmbushjen e obligimit, sikur që ndodhi në disa kohëra islame me dobësinë e disa kryetarëve të muslimanëve dhe angazhimi i tyre me çështje të kota (poshtra).

3. Arsyetimi i luftimit të qafirëve me mundësi është më i mirë se sa me numër të caktuar, ngase domethënia e xhihadit është dhënia e mundësisë dhe forcës për luftimin e qafirëve. Nuk është e mjaftueshme veprimi (mumareset) i xhihadit në një kahje prej kahjeve të muslimanëve, por është obligim për muslimanët në gjendje të mundësisë së luftimit ndaj qafirëve dhe atyre që janë me ta.

Ibn Abidijn në Hashijen e tij Re del-Muhtar ka thënë: ke kujdes që të dyshosh se obligimi i xhihadit bie tek banorët e Indisë me ngritjen e banorëve të romakëve... - 4/124.

Luftimi i qafirëve në vendet e tyre është farz ajn (obligim për secilin).

Ulematë kanë cekur disa mënyra siç vijnë:

1. nëse imami e cakton personalisht ndonjërin për xhihad
2. nëse thirrja është e përgjithshme, si kur imami thërret banorët e një fshati apo të një ane
3. nëse muslimanët kanë rob te qafirët deri sa t'i shpëtojnë ata prej duarve të tyre
4. nëse muslimani prezanton ushtrinë e muslimanëve në gjendje të luftës me armikun, atëherë me të vërtetë i obligohet atij xhihadi.

Obligimi i xhihadit fillestar dhe kërkues kushtëzohet me pesë kushte për muslimanin:

1. obligimi (ia obligon ndokush që ka përgjegjësi për të)
2. sigurimi nga pengesat.
3. liria
4. të jetë mashkull
5. mundësia

Sqarimet rreth këtyre kushteve janë të shkruara gjerësisht në librat e fikut.

Kjo që përmendëm prej ulemave nuk është veçse një pakicë e thjeshtë nga e gjithë ajo që ata kanë folur për obligimin e xhihadit kërkues dhe shpjegimit të argumenteve të tij. Por ja që All-llahu i ka verbuar nga ajo një grup që pasojnë diturinë dhe pretendojnë se xhihadi është vetëm xhihad mbrojtës. E kanë zvogëluar e kushtëzuar xhihadin mbrojtës dhe kanë kthyer nga qafat e citateve, e kanë komentuar (teëvjl) fjalët e dijetarëve për humbjen e obligimit të xhihadit kërkues dhe luftimin e qafirëve në vendet e tyre. Nganjëherë flasin për fjalët e All-llahut: **“Dhe luftoni në rrugën e All-llahut kundër atyre që ju sulmojnë e mos e teproni se All-llahu nuk i do ata që e teprojnë”**, e **“S’ka dhunë në fe”** gjoja se islami nuk i obligon për hyrje në të dhe

kërkimi e luftimi i qafirëve në trojet e tyre dhe detyrimi i tyre me forcë për ta pranuar islamin e kundërshton këtë ajet. Kush prej tyre pretendon duke gënjyer se të gjitha luftërat e të dërguarit alejhi selam kanë qenë prej xhihadi mbrojtës e jo kërkues. E të tjera gënjeshtër dhe argumente të dyshimta me të cilat ata u munduan t'i fshijnë dispozitat e shumicës, janë shtuar e transmetuar citimet dhe fjalët e ulemave. Umeti ka punuar shekull pas shekulli, e gjendja e tyre është sikur gjendja e kërkuesit të humbjes së dritës së diellit me shuplakën e tij. E lusim All-llahun që ne dhe ata, të na udhëzojë në rrugën e drejtë dhe të vërtetë.

2. Xhihadi mbrojtës (difaë).

Dipozita e tij është farz ajn (obligim për të gjithë) për çdo musliman në përgjithësi deri sa të hiqet sherri i armiqve, e kjo është me ixhamë nga ulematë e islamit.

El-Xhesas ka thënë: nëse luftëtarët kanë frikë nga armiku, nuk kanë mundësi për qëndrim, kanë frikë për shtetin e tyre, veten dhe familjet e tyre; në besimin e gjithë muslimanëve është farz (obligim) për gjithë umetin që të dalë në luftë kundër armiqve. E kjo s'ka diskutim ndërmjet umetit, ngase s'është fjala e ndonjërit prej muslimanëve për lejimin e uljes (mos daljes në xhihad) nga luftimi, që të merren gjakrat e muslimanëve dhe të robërohen familjet - el-Xhesas 3/114.

Ndërsa Kurtubiu ka thënë: nëse obligohet xhihadi prej sulmit të armikut në një prej vendeve, apo me ardhjen e tyre për okupim; u obligohet të gjithë banorëve të atyre vendeve që të dalin me lehtësi e vështirësi, të rinj e pleq, çdo kush që ka mundësi. U obligohet dalja në luftë edhe atyre që nuk i kanë prindërit, e edhe atyre që i kanë prindërit, në këtë rast nuk mirret leje, e nuk mbetet askush që ka mundësi për dalje lufta nga. Nëse nuk kanë mundësi banorët e atij vendi për t'u mbrojtur nga armiku, bëhet për ata që janë afër tyre, që të dalin e të plotësojnë nevojën e banorëve të atij vendi, që ta dinë se ata kanë mundësi e forcë për ngritjen dhe mbrojtjen e tyre. Gjithashtu çdokush që ka njohuri për dobësinë e armikut dhe e din se mundet t'u ndihmojë muslimanëve, i obligohet atij dalja në luftë, ngase muslimanët janë të gjithë një dorë ndaj të tjerëve. Nëse e mbrojnë pjesën e një ane dhe mundin okupuesin, bie obligimi për të tjerët.

Sikur armiku t'u afrohet trojeve të islamit edhe pa hyrë në to, gjithashtu obligohen muslimanët për dalje (sulmim) derisa të ngritet feja e All-llahut, të ruhen banorët, të sigurohen kufijtë dhe të poshtërohet armiku - el-Kurtubi 8/151.

Mos ta zgjas me përmendjen e civateve të ulemave për këtë çështje ngase vendimi i xhihadit mbrojtës është çështje që ka ixhmaë - Ehemijet el-Xhihad 124-135.

Nëse sulmon armiku shtetet e muslimanëve apo afrohet pushtimi,

dispozitën për obligimin e xhihadit nuk e kanë pranuar një grup prej të humburve të cilët bëjnë pjesë të dituria (ilmi) dhe i kanë zbritur citatet e xhihadit kërkues dhe fillestar si dhe dispozitën e tij në këtë lloj të xhihadit. Mohimi i obligimit të xhihadit dhe mëkati i gjithë umetit nga modalja pa arsye në mbrojtje ndaj banorëve të trojeve ishte prej tyre. Për këtë ata kanë arsyetime e argumente të zbehta (dobëta). Prej tyre kush ka përmendur fjalët e ulemave për llojin e xhihadit kërkues (taleb) në llojin e xhihadit mbrojtës, e kanë mohuar xhihadin kërkues dhe e kanë bërë xhihadin me të njëjlojshëm si dhe dispozitën e tij si farz kifaje; poashtu ua kanë ngjitur këto fjalë mëkatore, xhumhurit të ulemave. Prej tyre ka që duken të devotshëm e që thonë se nuk ka mundësi të paramendohet mëkatimi i gjithë umetit me lënien e luftimit të armikut nga trojet islame dhe nuk i pëlqen ixhmaja e fukahave për mëkatimin e gjithë umeti nëse e lënë xhihadin mbrojtës. Të tjerë prej tyre thonë: ixhmaja për nga ana e studimit në këtë çështje është në rregull, por nuk mundet të paramendohet zbatimi i tij në vepër. Ata vazhdojnë të arsyetohen duke thënë se në rast lufte, të gjithë muslimanët do të dalin në xhihad e askush nuk do të mbetet nëpër shtëpitë e tyre; si dhe shumë arsyetime e argumente tjera të prishura që kanë nevojë për një të drejtë dhe për thjeshtësimin e tyre, e lëre më për t'i kundërshtuar ato. Prej kësaj që thamë, ti o vëlla musliman veçse e din se xhihadi është farz ajn për çdo besimtar. Xhihadi është farz ajn deri sa të çlirohet toka e Palestinës, Afganistanit, Çeçenisë, Filipinase,

Kashmirit e shumë troje tjera islame, si dhe derisa të lirohet çdo rob i cili është në duart e qafirëve.

Me të vërtetë se kjo është thënie e sigurt dhe se veprimi me të është obligim, e ngritu me atë që të ka obliguar All-llahu ty, ngase citatet e Kur'anit dhe të Sunetit po të thërrasin.

Gjakrat e të dobëtëve që janë derdhur nga duart e qafirëve kërkojnë ndihmë prej teje. Shpirtrat janë lodhur duku ankuar te All-llahu për lënien tënde ndaj tyre, e nderi i muslimanëve që është marrur po të thërret. O musliman, o biri i islamit, të duhet pendimi nga ulja, të duhet pendimi nga mosdalja në xhihad. Nëse s'të mundësohet xhihadi me vetën tënde dhe je prej atyre kanë arsyetime, e jo prej atyre që kërkojnë arsyetime. Bën xhihad me pasurinë tënde dhe jep nga ajo që All-llahu të ka furnizuar. Nëse s'ke pasuri bën xhihad me gjuhën tënde, e nëse nuk bën xhihad me pasurinë dhe vetën tënde apo gjuhën tënde, atëherë brendësia e tokës është më mirë për ty nga prezenca mbi të.

Nxjerrja e umetit prej këtyre vështirësive të frikshme nuk bëhet veçse me xhihad në rrugë të All-llahut dhe në ngritjen e fjalës së All-llahut, e kuajt e All-llahut ankohen për kalorës të paktë.

“Le të luftojnë në rrugën e All-llahut, ata që e japin jetën e kësaj bote për tjetrën. Kush lufton në rrugën e All-llahut e mbytet (bie dëshmor) ose triumfon, Ne do t'i japim atij shpërblim të madh. Ç'keni që nuk luftoni për Zotin dhe për (t'i shpëtuar) të paaftit : nga burrat, nga gratë e nga fëmijët, të cilët luten: “Zoti ynë! nxirrna nga ky fshat (Meka),

banorët e të cilit janë mizorë. Na jep nga ana Jote shpëtim e ndihmë!” - Nisa. 74-75.

E lusim All-llahun subhanehu ue teala që të na bëjë prej atyre që i dëgjojnë fjalët dhe pasojnë më të mirën, të na drejtojnë në atë çka e donë dhe e pëlqen, t’i largon poshtërsinë dhe nënçmimin nga ky umet me kthimin e tij në xhihad, si dhe përkujdesja me sheriatin e Zotit të vet.

E Salavatet qofshin mbi Zotërinë e muxhahidëve Pejgamberit tonë Muhamedit, mbi familjen dhe sahabet e tij të dalluar.

E Lus All-llahun Subhanehu ue teala që ta pranojë këtë vepër nga unë dhe ta bëjë argument për mua ditën e gjykimit e jo kundër meje, të më falë mua dhe prindërit e mi, ata që më mësuuan mua dhe ata të cilët kanë hak ndaj meje.

Falënderimi i takon All-llahut subhanehu ue teala.

Mbaroi përkthimi:

Dita e Arafatit-1427-

Përktheu: F&I Media

(Forum Islamik Media)

www.Forum-Islamik.com

Autori i Këtij libri

Shejh: Jusuf el-Ujeiri

–Allahu e mëshiroftë–

Forum islamik Media
www.Forum-Islamik.com

والله أعلم
وصلی الله وسلم علی نبینا محمد
وعلی آله وأصحابه أجمعین